مؤسسة المناصر الإعلامية

منجنيق الدولة الأسلامية

ابومحمد العدناني رحمه الله

پيژندنه او تاريخچه

ليکوال

ابوسفيان تركي بن مبارك البنعلي رحمه الله

(أبوهمام بكر بن عبدالعزيز الأثري)

د ابومحمد العدناني رحمه الله

پيژندنه او تاريخچه

ليکوال

ابوسفيان ترکي بن مبارک البنعلي رحمه الله

(أبوهمام بکر بن عبدالعزيز الأثري)

يادونه: دا رسالة ابو سفيان ترکي د شيخ عدناني په ژوند کې ليکلې وه نو مونږ

د هغې پښتو ترجمه ددواړو له شهادته (کما نحسبهم والله حسيبهم)

وروسته تاسو خدمت کې ږدو

بسم الله الرحمن الرحيم

د ډیرو ګټورو لیکنو تر څنګ د یوې منظومې(شعري ټولګې) لیکوال، ستر عالم، او اتل مجاهد أبومحمد چې خپل نوم یې شیخ طه صبحي فلاحة دی، او په کنیه(لقبې نوم) ابومحمد العدناني سره شهرت لري، د اسلامي دولت رسمي ویاند دی، په (1977میلادي) کال کې د سراقب دښار سره نژدې د بنش نومي کلي کې چې د ادلب د ولایت یو سیمه ده زیږیدلی دی، او د عراق غرب (لویدیځ) خواته د الأنبار د ولایت په قضاء حدیثة نومي کلي کې یې استوګنه کړیده، او د (2005میلادي) کال د مې د میاشتې په 31 نیټه په انبار کې د ناټو د قواوو له خوا په بند محکوم او تر اوږدې مودې بند تیرولو وروسته د الله تعالی په فضل راخلاص شو.

دا چې د شیخ صاحب رحمه الله د ژوند ښکاره او ځلانده منهج او تګلاره داوه چې : د هر دښمن او د هغوی د ټولو ګوډاګیانو خلاف جهاد کول یوه ایماني دنده او الهې غوښتنه ده، نو کافر دښمن، کینه ګر مخالف، خپل پوره کوشش کوي چې د شیخ رحمه الله سپکاوی او نقصان بیان کړي، او خلک ترې ویروي تر څو ترې کرکه او نفرت وکړي، او د خپلو شومو اهدافو د پلي کولو په خاطر داسې دلیل پیش کوي چې دا یوه ناپیژندل شوې څیره او شخصیت دی، د علم شاګردان او دین ته منسوب خلک یې نه پیژني، د سلفي دعوت مشران ، علماء اوشیخان خو لا پریږده.

خو ! د دوی دا خبره هېره ده ، او يا يې قصدا هېره کړېده چې د علماوو حق پرستي او حقانيت هر وخت شهرت پورې تړلی نه وي، او بيا خصوصاً په داسي زمانه کې چې عالم هغه چاته ويل کيږي ، څوک چې د رئيس جمهور(ولس مشر) ارګ ته نږدې وي، څوک چې په چوکيو ناست او خپلې چپنې او جامې يې د غرونو او غارونو په دوړو نه وي ګردجنې کړې چاته چې دهغه خاص موټروان د کور بلکې د قصر دروازې سره انتظار باسي.

نو دا څه نااشنا خبره نه ده چې ډېر داسې عوام مسلمانان به وي چې الشيخ ابومحمد العدناني نه پيژني، او د دې په څنګ کې دا هم څه د عيب خبره نه ده چې ځينې خلک ورته ناپيژندل شوې څيره، جاهل ناپوهه او بدعتي وايې

خو مونږ دا وايو: د حديثو د راويانو په اړه پوره او کره (صحيح او موثق) معلومات اهل الحديث (د حديثو علماوو) ته وي، او د تفسير د علماوو د ويناوو په اړه کره معلومات د تفسيروالاوو ته وي، همداراز د عربو ژبه او د ژبې متعلقه معلومات د لغت علماوو ته وي، او د خلکو د مرضونو تشخيص او د درملنې لارې چارې ډاکټران پيژني او مهارت يې لري، او بيا د هر فن والا د هغې اهل وي او يواځې همغوي په کې د بحث کولو حق لري.

نو دلته هم دا خبره کول او منل عقلمندي ده چې د جهاد او سنګرونو د اتلانو او د غرونو او غارونو د زمريانو په باره کې بايد

هغه څوک خبرې وکړي، چا چې ورسره شریکه ژوندګي تېره کړې وي، ناسته پاسته یې ورسره شوې وي، خبرې یې ورسره کړې وي، نه هغه څوک چې په بریطانیا او کاناډا کې میشت وي، او د مرتدینو په هیوادونو کې د طاغوت حکم ته د ژوند په هره غټه او وړه کې لبیک وایي او سرکوزی ورته لاس په نامه ولاړ وي.

که دوی خپله ژبه په بدو ګویا کړه، نو په دې خبر شئ چې دا به د دوو حالاتو نه خالي نه وي: یا به جاسوس، بې دینه مرتد وي، او یا به ناخبره، جاهل او ګناهګار وي، دا دویم حالت یې تر ټولو کم او ادنی حالت دی، ځکه چې مونږ د خلکو په ظاهر فیصله کولی شو او د باطن علم یې د الله تعالی سره دی.

مخکنیو خبرو ته په کتلو سره ماته د الشیخ ابومحمد العدنایي د ترجمې، پېژندنې او بیوګرافۍ په هکله د الشیخ ابوسفیان ترکي بن مبارک البنعلي رحمه الله معلومات ښه او موثق ښکاره شوه ځکه چې دا ورته ډېر نږدې دي او پوره یې پېژني.

محترمو لوستونکو !! تاسي د منظومې (شعري ټولګې) د مؤلف د تاریخچې په باره کې د هغه چا د قلم لیکنه مخې ته ږدم څوک یې چې له نږدې څخه پېژني ا ود ژوند د ډېرو خوږو ترخو سره یې اشنا دی.

اللفظ اللساني فى ترجمة العدناني

د ابوسفيان تركي بن مبارک البنعلي رحمه الله ليكنه

الحمد لله معز الموحدين، والصلاة والسلام على الصادق الأمين، وعلى آله وصحبه أجمعين ... أمابعد:

د الله تعالى د حمد او ثنا ويلو ، او په رسول الله صلى الله عليه وسلم د د درود وسلام ويلو څخه وروسته !!

الشيخ ابومحمد العدناني حفظه الله چې يو تکړه مجاهد او علمي شخصيت دی، پېژندنې ، تاريخچې او تعريف ته ضرورت نه لري،ځکه علماء وايې: (المُعَرَّفُ لَا يُعَرفُ) معروف، مشهور او پېژندل شوی بيا تعريف او پېژندنې ته اړتيا نه لري.

مګر په دې وروستيو وختونو کې د اسلامي امت په علمبردارانو، مشرانو، او شاهسوارانو ډير تيرى او ظلم وشو، تر دې چې د شيعه ګانو يو زده کوونکې هانې السباعي هم زمونږ په محترم شيخ صاحب باندې د فساد، دوکې، دروغجنی تهمتونه وتړل، او د سپکاوي په قسماقسمه (رنګارنګ) صفتونو يې وستايلو او په ډيرو ناکاره نومونو يې ونومولو، خو عرب وايې: (كلُّ إِنَاءٍ بِمَا فِيْهِ يَنْضَحُ) له هر لوښي څخه هغه څه راوځي چې پکې وي نو له مردار او نا اهله نفس څخه د همداسې خبرو توقع او اميد کيږي.

نو همدې لاملونو دېته وهڅولم چې د تورې ، قلم او علم د میدانونو د بهادر شهسوار مختصر(لنډه) پيژندنه، ترجمه او تاريخچه د دې په خاطر وليکم چې دوستان پرې خوشحاله او د دښمنانو پرې زړه دردمن او زاره یې پرې ترکه وچوي، امام مسلم رحمه الله په خپل صحیح کې له ابن سیرین رحمه الله څخه روایت کوي وایې:

" لَمْ يَكُونُوا يَسْأَلُونَ عَنِ الْإِسْنَادِ، فَلَمَّا وَقَعَتِ الْفِتْنَةُ، قَالُوا: سَمُّوا لَنَا رِجَالَكُمْ، فَيُنْظَرُ إِلَى أَهْلِ السُّنَّةِ فَيُؤْخَذُ حَدِيثُهُمْ، وَيُنْظَرُ إِلَى أَهْلِ الْبِدَعِ فَلَا يُؤْخَذُ حَدِيثُهُمْ "[1] .

اول به یې د اسناد(د حدیث د رجالو او راویانو) باره کې پوښتنه او پلټنه نه کوله، خو کله چې (د دروغو د زیاتیدو، د اختلافاتو د پیداکیدو، او داخلي جګړو دپیښدو) فتنه راغله ، نو بیا به یې دا پوښتنه کوله : مونږ ته مو خپل د سند کسان په نښه او معرفي کړئ، نو د سند راویانو ته به کتل کیدل، که چیرته به راویان اهل سنت وو نو حدیث به یې ترې اخیست(روایت کاوو)، او که چیرته به بدعتیان وو نو د هغوی حدیث به یې نه اخستو، او نه به یې روایت کولو.

(1) د صحيح مسلم مقدمه (ج1/ ص 15)

د شيخ صاحب د پيژندنې په اړه کې يو څو خبرې

اوله : د شيخ صاحب د علم زده کړه:

شيخ صاحب له ماشومتوبه د جوماتونو سره بې کچه مينه او زيات تګ راتګ درلود، او د دې ترڅنګ يې ليکنه او لوستنه هم د زړه دخوښې داسې مشغولتيا وه چې دماشومتوب پر مهال به يې که کورنۍ ورته څه تحفه اخستل غوښتل نو واړه کتابونه او د قصو، افسانو، ناولونو رسالې(واړه کتابونه) به يې ورته راوړل، ځکه چې هغوی پوهېدل چې دده همدا ډير خوښيږي.

همدا وو چې له ماشومتوبه په ډيرو ثقافتي معلوماتو سمبال وو، او هر کتاب د لغت، فلسفي او ... به چې په لاس ورغۍ نو يو ځل به يې خامخا لوستلو، بالاخره الله تعالی ورته د قرآنکريم د حفظ په حلقه کې د ناستې او زده کړې توفيق ورکړو، او د يوه قاري صاحب سره يې قراءت شروع او بيا يې د حفظ اراده وکړه، هماغه وو چې د يو کال د پوره کيدو نه مخکې يې قرآنکريم ښه پوخ او کره (پوره او سم) ياد کړو.

او له دې وروسته يې له عامې(ابتدائي) مطالعې څخه خاصې(د شرعي کتابونوپه عامه پسې درجې) مطالعې ته پام راواوړيد، او د تفسير د کتابونو د لوستلو په لړۍ کې يې تفسير ابن کثير سره ډيره مينه وه ، څو ځله يې هغه ولوستلو، بيا يې د سيدقطب فی

ظلال القرآن ولوستلو ،او قصد او اراده يې وکړه چې د (في ظلال الظلال) په نوم څه ګټوري ليکنې وکړي،

له تفسير وروسته يې د حديثو دکتابونو مطالعه شروع کړه، چې ډير مهم ورته صحيحين (بخاري او مسلم) وو، هر وخت به يې لوستل ، اوبيا د فقهې عام کتابونه يې ولوستل خو د امام شوکاني رحمه الله کتابونو سره يې د زړه مينه وه، بيا خصوصاً (نيل الأوطار) سره ، د دې تر څنګ يې (فقه الجهاد) باندې يې خاص اهتمام او پاملرنه وکړه، چې په دې برخه کې يې ځينې کتابونه ولوستل دمثال په توګه د ابن النحاس الدمشقي (مشارع الاشواق)، کتاب يې له درى ځلو نه زيات ولوستلو، همداراز د سيرت او تاريخ کتابونو ته يې ډيره پاملرنه او توجه کړې وه ، او بيا په تېره د ابن کثير رحمه الله (البداية والنهاية) يې شپږ ځلې مطالعه کړه،او د ادب او لغت کتابونه خو يې دومره خوښ وه او دومره يې مطالعه کړي چې پوښتنه يې مه کوه ، ځکه هغه يې خپل فن او د زړه شوق وو، نو د ادب اکثره کتابونه يې ولوستل لکه : (البيان والتبيين) د جاحظ، او (العقد الفريد) د ابن عبد ربه الأندلسي، او داسې نور ګڼ کتابونه يې مطالعه کړه.

د عربي ژبې زيات ديوانونه يې ولوستل لکه : معلقات او دهغې شرحې، او ډير شعرونه يې په يادو زده کړه، او تر ډيره حده داسې معلوميدو چې د متنبي ديوان يې ياد وو، او دهغه باره کي

يې داسي ويل: د جاهليت او اسلام د مرحلو تر ټولو وتلی او اتل شاعر متنبي دی.

د نحو (عربي ګرامر) په باب کې يې (الآجرومية) د أبي عبد الله ابن آجروم، او (قطر الندی) د ابن هشام، او (الألفية) د ابن مالک مطالعه کړي وو.

او معاجم(دلغتونو او معناګانو کتابونه يعنی ډکشنريانې) يې هم لوستلې وې چې د هغې له جملې (لسان العرب) د ابن منظور يې ډير په مينه لوستلی وو، او داسې نورې هم مطالعه کړي وو.

ما الفضل إلا لأهل الفضل إنهم **** على الهدى لمن استهدى ادلاء

و وزن كل امرئ ما كان يحسنه **** والجاهلون لأهل العلم أعداء[1]

هيڅ فضيلت او ښېرتري نشته مګر د فضل خاوندانو لره ښېرتري ثابته ده، دوی په خپله هم په هدايت دي، او څوک چې د هدايت په لاره تلل غواړي دوي د هغوي رهنما او لارښود دي، او دهر انسان وزن په هغه څه پورې تړلی وي چي ښه پرې پوهيږي او

(1) دا شعر علي بن أبي طالب رضي الله عنه ته منسوب دی او خطيب په خپل کتاب (الفقيه والمتفقه) کې په (ج 1/ ص 424) کې راوړی دی.

کره او مضبوط يې ياد کړي وي، او ناخبره او جاهل خلک د علم د خاوندانو دښمنان وي.

دويم: د شيخ صاحب مشهور استاذان:

شيخ رحمه الله علم د کتابونو(1) او له مشهورو علماوو څخه ياد کړی دی ، په شام کې يې د ځينو مشايخو څخه زده کړه کړېده.

دا چې په سوريه کې د طاغوتي حکمرانانو له اړخه امنيتي حالات ګډوډ او په مسلمانانو بنديزونه زيات وو نو شيخ صاحب به له خپلو ملګرو سره په کورونو کې پټ راغونډېدل او علمي درسونه به يې کول چې دې څو کاله دوام وموندلو، او بالآخره شيخ صاحب ته الله تعالی په عراق کې د اوسيدو او ورتلو فرصت برابر

(1) که څوک داسې اعتراض وکړي چې دکتابونو نه بغير د استاذ نه علم اخيستل علم نه بلکې بې لاريتوب او ضلالت دی.

نو مونږ ورته وايو: دا خبره صحيح نده ، بلکې يو څه استثناء لري، خصوصا په داسې وخت کې چې حق پرسته اهل علم کم بلکې د نشت برابر دي، ابن عثيمين رحمه الله وايي: ځينې خلک وايي : دچا لارښود او استاذ چې کتاب وي ، نو غلطي يې له صحيح او رسا خبرې څخه زياته وي، خو دا خبره همداسې مطلقه کول صحيح نه ده، ځکه چې ځينو علماوو له کتابونو څخه علم ياد کړي وو، او الله تعالی ورته تولې لارې برابرې کړې وې، او په دين کې امامان او ډېر مشهور شويدي (فتاوی نور علی الدرب لابن عثيمين) .

بل ځاي وايي: د علم د زده کړي درې قسمه وسائل او اسباب دي :

اول: د يو ديندراه او باوري عالم او شيخ څخه علم واخله ، او د ابې ښه طريقه ،قوي وسيله، او د علم د لاسته راوړلو نږدې سبب دی.

دويم: چې علم د هغو کتابونو څخه ياد کړې چې باوري او مشهورو علماوو ليکلي وي.

دريم: د هغو کيسټو اوريدل چې باوري او حق پرسته علماوو ډکې او نشر کړې وي.

او ضروري خبره پکې کوشش کول ، او صبر کول، او نيت خالصول دي، (فتاوی نور علی الدرب لابن عثيمين)

کړو او هلته یې نوري علمي زده کړې ترسره کړې، او د مشهورو استاذانو او شیخانو له جملې څخه یې دا لاندني استاذان وو:

1) الشیخ أبوأنس الشامي رحمه الله: ده سره یې ډیر وخت تیر کړی او سبقونه یې ترې ویلي او د خپل استاذ په باره کې یې دا شعر هم ویلی وو:

من شامنا أسد العراق أبو أنس **** بفكاهة ينسي المصاب ويسرر

في العلم بحر، في الحروب مهندس **** حبر الحديث، وفي الساسة عبقر

زمونږ د شام څخه د عراق زمری (شیر) بو أنس وو، چې په خپله خوږه ژبه او زړه راښکونکې لهجه یې له مصیبت زده (غمجن) څخه غم او مصیبت لرې کولو او هیرولو او خوشحالي یې وربښله، په علم کې تکړه (دبحر په شانته پراخه او هر اړخیز معلومات درلودل)، او د جنګونو انجنیر وو، د حدیث د علم شاهکار او په سیاست کې وتلی او نامتو اتل وو.

2) الشیخ أبومیسرة الغریب رحمه الله: ده سره شیخ صاحب د بند او آزادی دواړو دورو شاګردي او زده کړه کړیده او ډیر علمي معلومات یې ترې ترلاسه کړیدي.

3) أمير المؤمنين أبوبكر البغدادي حفظه الله، چې په ده باندې يې د حفظ او يادو د قرآن قرائت بشپړ کړ(يعنې قرائت يې په سند سره تر رسول الله ﷺ پورې له امير المؤمنين څخه واخيست)، او أمير المؤمنين د ده باره کې داسې وايي : (لم ار كحفظه اللهم حفظ فلان). ما دده په شانته ښه او مضبوطه حفظ او حافظې والا نه وو ليدلي ، که چيرته وي نو د فلاني به وي.

لاتأخذ العلم إلا عن جهابذة * * * * باالعلم نحيا وبالأرواح نفديه

أما ذووا الجهل فأعرض عن مجالسهم ** قد ضل من كانت العميان تهديه.

علم مه اخله او مه يې يادوه مګر د علم د متخصص او ماهر څخه يې اخله او يادوه، په علم ژوندي يو، او له همدې علم خپل روحونه قربانوو او دفاع ترينه کوو، او جاهلان چې کوم دي د هغوی له ناستې پاستې او مجلسونو څخه ډډه کوه، ځکه چې چاته چې ړانده لاره سيده کوي، نو په ګډوډو يې روانوي او بې لارې کوي يې.

دريم : د شيخ صاحب ځينې ليکنې او کتابونه:

مخکې او اوس هم د شيخ صاحب وخت ډير کم او تنګ دی، نو له همدې امله يې اکثره ليکنې د شعر په ژبه کې کړيدي، د شعر او نثر له ګڼو ليکنو څخه يې دا يو څو نمونې په خير ذکر کوو:

اول: د جهاد د مسائلو د پوره او هر اړخيزې پوهې په خاطر يې(فقه الجهاد ومسائله) نومي کتاب ليکلی.

دويم : (فقه الجهاد) خو افسوس چې دا کتاب ورنه امريکايانو په جيل کې اخيستی دی.

دريم: (السلسلة الذهبية فى الأعمال القلبية) د تزکية النفس او د زړه د اصلاح باره کې يې ليکلې دی، او دالله تعالی په فضل په (5/ ربيع الأول/1436ھ) تاريخ شرحه او ترجمه شو.

څلورم: (معينة الحفاظ) دا يې شعري ټولګه ده، چې د قرآنکريم د حافظانو لپاره يې پکې ځينې ګټور او ضروري مسائل راغونډ کړيدي.

پنځم : د فلوجې د دويمې جګړې په باره کې يې يوه قصيده(شعر) ليکلی چې له دوه سوه زيات بيتونه لري.

شپږم: د (القاعدي) په نوم یې یوه فخري قصیده لیکلې ، او د هغه چا رد او ځواب یې پکې کړیدي چا چې په پخواني القاعده باندې نیوکې او انتقادونه کړي وو.

څلورم: علمي درسونه :

شیخ صاحب رحمه الله درس تدریس ته ډیره پاملرنه لرله، او بیا خصوصاً د الله تعالی د لارې زمریانو مجاهدینوته ، نو داسې ډیرې ورځې د شیخ صاحب په ژوند کې راغلي چې په شپه ورځ (24 ساعته) کې یې څوارلس درسونه او علمي مجلسونه کول، او په درسونو کې یې ډیر زور په شرعي علومو، عقیده، قرآنکریم، عربي ادب او جهادي مسائلو باندې کولو.

په عقیده کې یې د توحید اکثره کتابونه تدریس کړیدي لکه:

1) الأصول الثلاثة.
2) القواعد الأربعة.
3) شروط ونواقض : لااله الا الله.

همدارنګه یې دایمان او کفر په مسائلو او دېته ورته قضیوو او احکامو باندې خاص اهتمام کولو، او د قرآنکریم د پوهنې لپاره به یې د درس حلقې جوړولې چې ځینې د تلاوت د تصحیح او ځینې نورې به یې د حفظ لپاره وې، او په دې کې به یې اکثره هغه

ملګري په نښه کول کومو ته به چې قرآنکریم نه وو یاد، او په لیک لوست به نه پوهیدل.

او د عربۍ ژبې د پوهنې په لړ کې د (آجرومية) د تدریس په څنګ کې شیخ صاحب د نحوې (دعربۍ د ګرامر) یوه خاصه طریقه درلوده چې په شپږو مرحلو کې به یې ترسره کوله، او دا طریقه یې له خپلو استاذانو څخه یاده کړې وه.

او د جهاد په باره کې یې خپل کتاب (فقه الجهاد ومسائله) ، او (العمدة فى اعداد العدة) تدریس کول، او نور ګڼ شمیر کتابونه او علمي متنونه یې تدریس کړیدي.

إذا قالَ لم يَترُكْ مَقَالاً ، ولم يقفْ ** لعيّ ، ولم يثنِ اللسانَ على هجرِي يُصَرّفُ بالقولِ اللِسَانَ إذا انتحَى ** وينظرُ في أعطافهِ نظرَ الصقر.[1]

کله چې خبره کوي نو بیا خبره نه ترې پاتې کیږي او د ناپوهۍ له امله یې ژبه نه دریږي.

د هغه ژبې صفت نه کوي چې زما د جدایۍ خبره وکړي

کله چې اراده وکړي نو ژبه په خبره ورواړوي او د موضوع څنډو کې لکه د باز غوندې ګوري

(1) د معاوية بن أبي سفيان ديوان (20) مخ.

پنځم : دشيخ صاحب ځينې اهم منصبونه:

شيخ صاحب د دوه زره (2000) ميلادي كال راهيسې په منظم عملي جهاد هغه مهال لاس پورې كړ، چې په سوريه كې يې دخپلو (35) ملګرو سره د أبومصعب الزرقاوي رحمه الله سره بيعت وكړو، او له هماغې ورځې د نُصيري[1] نظام د رانسكوريدلو لپاره هلې ځلې پيل اوشروع كړې، او دا مهال امريكايې فوځونه عراق ته نه وو راغلي، كله چې امريكايان عراق ته راغلل، نو بيا يې خپله كډه د عراق په لور راوكوچوله، اوهلته د ابومحمد اللبناني رحمه الله سره مخ او ملګري شو.

او له هماغې ورځې شروع او تراوسه د الله تعالى په فضل سره په شام او عراق كې په جهادي سرګرميانو بوخت دى، او د ژوند په دې اوږدو كې يې په لاندې منصبونو كې كار كړيدى:

1) د توحيد او جهاد په ورځو كې يې د حديثه په لښكر ګاه (غونډ) كې دمدرب (ټرينګ وركوونكې) استاد دنده په غاړه لرله.

---

(1) دا يو باطني حركت دى په دريمه پيړۍ كې پيدا شويدى، د غلو كوونكو شيعه ګانو څخه شميرل كيږي او په علي رضي الله عنه كې د الله موجوديت باندې معتقد دي او د علي د خدايتوب عقيده لري، د هر ښكيلاكګر سره د مسلمانانو په خلاف يوځاى شوي مقصد يې د اسلام او مسلمان له مينځه وړل دي، او د دې ډلې مؤسس او بنسټګر محمد بن نصير البصرى النمرى دى، وروسته فرانسوي استعمار د دوى نوم دنصيريانو نه علويانو ته ددوى د حقيقت پټولو په خاطر بدل كړ، (الموسوعة الميسرة في الأديان والمذاهب والأحزاب المعاصرة)

2) د أبومصعب الزرقاوي رحمه الله له خوا د حديثه مشر او امير.
3) د الجزيري د لشكرګاه (غونډ) د جهادي لارښوونو استاذ.
4) د انبار د غربي طرف د قاضي دنده (شرعي القاطع فى الأنبار الغربي).
5) د دولة العراق الاسلامية وياند.
6) د الدولةالاسلامية فى العراق والشام وياند.
7) د الدولة الاسلامية (دولة الخلافة) وياند.

ركاب مفظعة،حمال مضعلة **** إن خاف معضلة سنى لها باباً

شهاد أندية, هباط أودية **** حمال الوية للوتر طلاباُ

سم العداة وفكاك العناة إذا كان **** الوغى لم يكن للموت هياباً . [1]

د هر مشكل شاهسواران، او د هرې پښتی ماتوونكي كړاو باروونكي او برداشت كوونكي، كله چې د كوم ګران كار يره وي، نو هغې ته دروازه جوړه او برابره كړي، د مجلسونو حاضري كوونكي او ګواهان، د دجهاد لپاره هر ناو ته كوزيدونكي، د بيرغونو

(1) د خنساء شعر دي ، مبرد په (التعازى والمراثي) نومي كتاب كې په (26) مخ كې راوړيدي.

اوچتوونکي ا ود غشو او نيزو غوښتونکي، د دښمنانو لپاره زهر ،او د بنديانو راخلاصوونکي ، او کله چې جنګ شروع وي، نو له مرګه نه يريدونکي وي.

شپږم : ځينې مشکلات او ابتلاګانې:

د توحيد ا وجهاد لاره په ابتلاګانو، مشکلاتو، کړاوونو، او کړليچونو پوښلې وي، هر څوک چې پرې مزلې کوي هرومرو د بدن د ماتيدو، د غړو د غوځيدو، د بندي کيدو سره مخ کيږي، خو کاميابه کس هغه وي چې صبر وکړي، او په خپل دين او تګلاره ټينګ ودريږي، نو هله به خپل مقصد کې کامياب شي، لکه چې وايې: (**من لم تکن له بداية محرقة, لم تکن له نهاية مشرقة**). [1]څوک چې سوزيدونکې شروع ونه لري، هغه روښانه پای نه شي موندلی،

او شيخ صاحبؒ هم دهمدې لارې د بااحساسه او اتلو بچو له ډلې يو روښانه او پړقيدونکی ستوری دی، چې د الله تعالی په لارکې يې ډير کړاوونه په سړه سينه ګاللي او زغملي دي، دلته د نمونې په ډير يې ځينې په لاندې ډول بيانوو:

(1) دا ابن عطاء الاسکندري قول دي.

1) دځوانۍ په وخت کې ځو ځو ځله د نُصیریانو (علویانو) د حکومت د امنیتي چارواکو له خوا راغوښتل شوی او تر سختو او دقیقو پوښتنو اوتحقیق لاندې راغلی.

2) په جهادي او دعوتي سرګرمیانو کې د لاس لرنې او وهنې په تور درې ځلې د نُصیریانو(علویانو) سره په بند محکوم شویدی، اول ځلې په بوکمال کي کله چې یې عراق ته سفر کولو، او دهغوی سره یې په بندیخانه(محبس) کې ځو میاشتې تیرې کړې، خو کله چې د سختو سزاګانو باوجود یې اعتراف ونه کړو نو خوشي یې کړو.

3) دوه ځلې د امریکایانو په بندیخانو کې بندي شو، چې په یو محبس کې نږدې شپږکاله تیره کړه، او د زرقاویانو په هغه خیمه کې اچولی او بندي کړی وو په کومه کې چې د زرقاوي رحمه الله د اول خط سربازان ملګري بندیان وو.

قالوا: حُبست ، فقلت: ليس بضائري **** حبسي, وأي مهند لايغمد

أو ما رأيت الليث يألف غيله **** كبراً و أوباش السباع تردد. [1]

---

(1) دا علي بن الجهم ویلی، د (التذكرة الحمدونية) په (20) مخ کې راغلي.

ويې ويل: بندي شوې، ما ورته وويل: بند راته هيڅ ضرر نه شي رسولی، کومه توره په پوښ کې نه وي ايښودل شوې ؟! او ته نه ګورې چې زمری په خپل غار کې د غرور او غيرت دوچې آرام پروت وي،او ناکاره درنده ګان بيا سرګردانه لالهانده وي.(مطلب دا چې په زندان کې آرام او صابر اوسيدل لکه د زمريانو غوندې د غيرتي خلکو کار دی او هسې سرګرداني بيا لکه د ناکاره ځناورو غوندې د کم همته خلکو کاردی)

4) ډيره ځله ټپي شويدی او هډوکي يې د الله تعالی په لاره کې خواره واره شويدي،

فصرت إذا أصابتني سهام **** تكسرت النصال علي النصال

وهان فما أبالي بالرزايا **** لأني ما انتفعت بأن أبالي. (1)

داسې (زخمي زخمي) يم چې کله غيشي راباندې لګيږي نو د غيشو څوکې د نور غيشو په څوکو زما بدن کې ماتيږي، خو دا ټول بيا هم آسان دي او په غمونو او مصيبتونو مې پروا

(1) دا علي بن الجهم ويلی، د (التذكرة الحمدونية) په (20) مخ کې راغلي.

نشته، ځکه چې که خپلو مصیبتونو ته څومره توجه وکړم بیا هم زما راتلونکې ته یې څه ګټه نه ده رسولې.

د عظیم ذات ،خالق لایزال، د لوی عرش د څښتن او رب جل جلاله څخه داسوال کووم چې د شیخ صاحب ساتنه او حفاظت وکړي،(البته ددې لیکنې وخت کې شیخ رحمه الله ژوندی وو) او د هر مصیبت نه یې بچ وساتې، او د اسلامي امت او اسلام دخیرخواهۍ لپاره ورته په عمر او عمل کې برکت واچوې.

اووم: د شیخ صاحب د ژوند یو څو واقعات:

د شیخ په علمي، عملي او جهادي ډګرونو کې ډیر نااشنا او اثرناکه، او ځینې نور عبرتناکه واقعې شــته، خوزه دلته یو څو ترې د نمونې په څیر ذکر کووم:

1)کله چې د زده کړې په مهال د قرآنکریم په اولنۍ حقله کې کیناستو، نو زړه کې یې راغله چې زه به له ټولو ملګرو نه ښه قاري (په تجوید سره تلاوت کوونکی) یم ،ځکه چې قرآن دده یوازنی محبوب شی وو، نو کله چې یې د خپل نوبت مطابق تلاوت شروع کړو، نو غلطې ترې وشوه او استاذ ورته غلطي اصلاح کړه، نو په زړه کې یې وویل: چې یره زما خبره او فکر خو غلط وختو، نو همدا سبب وو

چې بيا يې د ښه کره او پوخ حفظ او تلاوت کوشش شروع کړو او ښه مهارت يې پکې حاصل کړو.

2)د تلاوت په درس کې يې دا آيت ولوستلو(وَمَنْ لَمْ يَحْكُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ) . المائدة (٤٤). او هر څوک چې د الله تعالی په نازل شوي کتاب فيصلي نه کوي، نو همدوي کافران دي.

نو د دې آيت په تلاوت سره د شيخ صاحب رحمه الله زړه ولړزيدو، او له يو ملګري نه يې پوښتنه وکړه: د سورېې د قانون اصول او بنستونه څه دي؟ هغه ورته جواب ورکړو: بيا يې ترې وپوښتل: د شريعت او قانون جوړوني زور او سُلطَه کومه او واکې يې د چا سره دي؟ بيا يې ترې دريمه پوښتنه وکړه: دلته د قضائيه او تنفيذيه (فيصلو کولو او عملي کولو) سُلطَه (زور) کوم او د چا چليږي؟ ملګري ورته د دې پوښتنو جوابونه دخپلو هغو معلوماتو په رڼا کې ورکړل کوم چې په مدرسه کې يې ياد کړي وو، نو بيا ورته شيخ صاحب رحمه الله وويل: فلانيه !! د دې مطلب داشو چې زمونږ دا حکومت ټول کافر دی؟ نو ملګري ورته ووېل: سلام عليکم ، او نور ترې وتښتيدو.

نو دا واقعه د دې لامل او باعث شوه چې شيخ صاحب په دې مسائلو کې پلټنه او تحقيق شروع کړ او پوره ملعومات يې راجمعه کړل.

3) يو ځلي د ځوانۍ په اولنيو کلنو کې د نُصيريانو(علويانو) د حکومت يوې استخباراتي ادارې راوغوښتو، او د طاغوت د حکومت عسکرو ورته وويل: دا ږيره دې ولې پريښې ده؟ شيخ ورته وويل: ما په دې باره کې د رسول الله صلى الله عليه وسلم ډير احاديث لوستلي دي، نو هغه عسکر ورته وويل: ښه! دا حديثونه يوازې تا ليدلي او اوريدلي بل چا نه؟! همدارنګې د جامو او پرتوګ د واوچت والي او لنډوالي باره کې يې ترې پوښتنه وکړه . بيا يې ورته وويل: دا د تشهد(التحيات) په مهال دا ګوته ولې خوځوې؟(شيخ صاحب به کله ناکله دا کارکولو)، نو ده ورته د يو حديث په رڼا کې جواب ورکړو او يو حديث چې ورته ياد وو په دليل کې يې وړاندې کړو، نو هغه عسکر ورته وويل: تاسی کې غم دادی چې د شپې داسې په التحيات کې ګوته خوځوئ او د ورځې بيا د ټوپکونو په ماشو ،باندې ګوتې خوځوئ.

دې باره کې شيخ صاحب وايي : دې خبيث او نااهله عسکر ماته د جهاد ترغيب په داسې انداز راکړو چې هغه پرې نه پوه نه شو.

4) يوه ورځ په عراق کې د دريو ملګرو په ملتيا د کمين نيولو په منظور راووتل، خو افسوس چې خبره يې رسوا شوه، او مرتدين ورپسې شول، او تقريبا اته کيلو متره په موټر کې تري لاړل او هغوي ورپسي وو، خو د ډيرې تيزرفتارئ په وجه ورته حادثه پيښه شوه او دوه ملګري يې ورنه بنديان کړل، او شيخ صاحب او أبوبکر الکويتي د موټر نه کوز او د يوي تيږي تر شا يې کمين ونيولو او مرتدينو سره د سهار د نهو بجو څخه نيولې تر دولس بجو پورې په خونړئ جګړه بوخت وو، چې په دې دوران کې درى کيلو متره مزل وکړو، او بالآخره يو ناو (دغره لمن) کې ورننوتل، او مرتدين په شاه وتمبيدل، خو خپلو بادارانو(امريکايانو) ته يې خبر ورکړو چې په دې ځاي کې د دهشت ګردو(د هغوي په ګمان) يوه جنګې ډله پټه ده. هماغه وو چې امريکايانو په (23) موټرو سمبال قوه (لښکر) راوستولو چې ټانکونه، او زغره وال ګاډي ، او شپږ طيارې ورسره وې، او بمباري او ډزى يې شروع کړې چې په نتيجه کې ابوبکر الکويتي د شيخ صاحب په مخ کې په شهادت ورسيدو، او شيخ صاحب رحمه الله هم ډير سخت ټپي(زخمي) شو، خو خپله اسلحه يې ګذار نه کړه، او

ترهغې پورې ورسره وجنګېدو چې ده سره مهمات(اسلحه، او مرمۍ) ختمې شوې، او کله چې دمازيګر پاوباندې څلور بجې کيدې نو شيخ صاحب رحمه الله يې هم ګرفتار کړو.

قلوا ولكنهم طابوا فأنـجدهم **** جيش من الصبر لايحصى له عدد [1]

دوی کم او لږ کسان وو، خو پاک نفسه وو ، خو د صبر لښکر ددوی مرسته وکړه ،نو تعداد ددوی اوس نشي شميرل کيدلای.(مطلب د صبر له وجې ډير قوي او مضبوط شول)

اتم: د شيخ صاحب دژوند ځينې نااشنا حالات:

په شيخ صاحب باندې الله جل جلاله د خپل علمي، جهادي او دعوتي ژوند په اوږدو کې ډيرې پيرزوينې کړې چې د هغوی له جملې ځينې دادي:

1)د المائدې سورت يې ټول په يوه ورځ کې په يادو ياد کړي وو.

2)د حديثه په ســـــــيمه کي يې تر ټولو مخکې جهادي سرګرمياني د ديارلسو ملګرو په ملتيا شروع کړې، تر دې چې د حديثه سيمې د دوی په لاس استقلال حاصل کړو.

3)کله چې د زرقاوي رحمه الله په امر د حدیثي امیر مقرر شو، نو أبوعمر البغداد رحمه الله د ده د مشري لاندې یو فرد وو، نو ده به ورسره هغه مهال مشورې کولې، او دهغه په باره کې یې ویلي وو(سیکون لهذا الرجل شأن)، دا سړي (أبوعمر) به دخاص شان او مرتبې خاوند شی.

4)په فلوجه کې چې کله دویم جنګ وشو، نو د تولو نه اخرني کس همدا وو چې له فلوجې څخه ووتو ، او ورسره الشیخ أبوحمزه المهاجر ، أبوالغادیة، أبو الربیع، أبو جعفر المقدسي، او أبوعاصم الأردني ملګري وو.

5)د جهاد په سنګر کې به کله ناکله د ده او د الشیخ أبو حمزه المهاجر په مینځ کې داسې شعري مقابلې کیدلې چې څو څو ساعته وخت به یې نیولو.

6)أبومصعب الزرقاوي رحمه الله سره د ډیرې نژدې او لوړې مرتبې خاوند وو، د مثال په توګه د فدایانو امیر به ورته ویل : له ما څخه مشوره مه اخله مات صرف اطلاع او خبر راکوه .

7)د ده په لاس داسې شـــاګردان تربیه او فارغ شـــول چې اوس مهال یې په الدولة الاسلامیة کې ډیر غټ منصـــوبونه سمبالوي، لکه : الشیخ مناف الراوي

8)دا اولني کس دی چې د بندیانو لپاره یـې یو پوره او ګټور پروګرام جوړ کړی وو چې ټول شرعي، بدنې او عســـــــکري ړخونو ته پکې پوره پاملرنه شـــوې وه، بیا ځوانانو هماغه د شـیخ صـاحب په لاس جوړ شـوی منهج او تګلاره وه په نورو شعبو او څانګو کې پلي او عملي کړله

خاتمه:

دا ځیني هغه معلومات وو چې د اســــلامي دولت د منجنیق ابومحمد العدنانــي رحمه الله په با ره کــې موراجمع کــړه، او د یادونې وړ ده چې په دې کې مو د خلکو په قیل قال(تاویلی ما ویلو) باندې با ور نه دی کړی، بلکې هـره خبره مو چې کړې هغه مو په صحیح او قوي سند سره کړیده(وما شــهدنا إلا بما علمنا وما كنا للغيب حافظين) او موږ له هغه پـرته چې راته معلوم دي د بل څه شـــــاهدي نه وایو او نه موږ د غیبو ساتونکې یو

د الله تعالی نه سوال کووم چې شیخ صاحب رحمه الله ته اوږد عمر ، نیک عمل، سـیده وینا او د ژوند تر آخرې ورځې پورې په حق باندې مضبوطوالی په نصیب کړي.

د ابوسفيان تركي بن مبارك البنعلي رحمه الله (ابوهمام بكر بن عبد العزيز الأثري) ليکنه.

٢٧/رجب/ ١٤٣٥هـ . الموافق: ٢٦/٥/٢٠١٤م).

أنا ماكتبت لكي أمجد طاغياً **** حاشاك يا قلم العلى حاشاكا

يا رب عطر لي حروفي بالرضى **** ماضل من يسعى لنيل رضاكا [1]

ما د دې لپاره ليکنه نه ده کړې چې سرکشه عزتمند کړم، اې د عزت او سرلوړۍ قلمه!! له دې څخه دې الله تعالی وساته. اې زماربه !!زما حرفونه (ليکنه) د خپلې رضـــــامندۍ په خوشبويې خوشبو کړه، هغه څوک چې ستارضا کول غواړي هغه هيڅکله نه بې لارې کيږي.

(1) په تصرف سره له منجنيق الدولة الاسلامية څخه راخيستل شوي.

د اسلامي دولت د رسمي وياند الشيخ

أبي محمد العدناني

شهادت

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين، والصلاة والسلام على نبينا محمد وآله وصحبه اجمعين، وبعد:
الله تعالى فرمايي: (إن يَمْسَسْكُمْ قَرْحٌ فَقَدْ مَسَّ الْقَوْمَ قَرْحٌ مِّثْلُهُ وَتِلْكَ الْأَيَّامُ نُدَاوِلُهَا بَيْنَ النَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَيَتَّخِذَ مِنكُمْ شُهَدَاءَ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ* وَلِيُمَحِّصَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَيَمْحَقَ الْكَافِرِينَ* أَمْ حَسِبْتُمْ أَن تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنكُمْ وَيَعْلَمَ الصَّابِرِينَ)[آل عمران:140/142]

ترجمه: که تاسو ته چيرته زخم ورسي نو دغه (کافر) قوم ته هم مخکې د دې په څېر زخم رسيدلی وو، دغه ورځې دي چې مونږ يې د خلکو په مينځ کې اړووړا اړوو او د دې لپاره چې الله تعالی مؤمنان معلوم کړي او بل د دې لپاره چې الله تعالی ستاسو څخه شهيدان ونيسي او الله تعالی مينه نه کوي د ظالمانو سره او بل د دې لپاره چې الله تعالی مؤمنان پاک کړي او کافران هلاک کړي، آيا تاسو ګمان کوئ چې جنت ته به داخل شئ! او لا تر اوسه الله تعالی ندي معلوم کړي هغه خلک چې جهاد کوي او نه هغه خلک چې صبر کوي.

د يو لوی جهادي سفر څخه وروسته چې د قربانی او د کفارو او د هغوی د ډلو مخې ته د خنډ کيدو څخه ډک وو، زمونږ نازولی شاسوار ابو محمد العدنانی الشامي د ژوند د سپرلی څخه پلی او د شهيدانو د کاروان سره يوځای شو، هغه کاروان چې جهاد او د الله تعالی په امر صبر کول د هغوی کار دی، هغه خلک چې د الله تعالی د دښمن په وړاندې کلک ولاړ دي او د اسلام په سنګرونو کې رباط کوي، هغوی په حق مضبوط ولاړ دي، دعوت کوي او مرګ يې انتظار باسي.
شيخ ابو محمد العدناني –تقبله الله- هغه وخت شهيد شو چې په حلب کې يې د عسکري عملياتو څخه څارنه کوله(إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ). الله تعالی دې الشيخ الحسيني القرشي په شهيدانو کې قبول کړي او د پيغمبرانو، صديقينو، شهيدانو او نيکانو خلکو سره دې يوځای پراخه جنتونه ورکړي او څه خايسته ملګرتوب دی، د الله تعالی نه سوال کوو چې مونږ ته پدې مصيب کې اجر او پناه راکړي او لدې په نتيجه کې راته خير راکړي، او شيخ –تقبله الله- ته په هغه څه عزت ورکړي چې هغه يې هميشه ارزو کوله: هغه په شهيدانو کې قبول کړي او هغه له پراخه اجر او ثواب ورکړي او د هغه خپلوانو او ورونو ته تسلي ورکړي.

مونږ دلته ټول کفري ملت او د صليب بيرغ نيوونکو، چټلو بزدلانو ته د هغه څه زيری ورکوو چې د هغوی ملاګانې به ماتې کړي، ځکه په اسلامي دولت کې اوس يو داسې نسل پيدا شوی چې په عزت او غيرت يې تربيت شوی، هيڅ ډول ذلت نه قبلوي، مرګ سره داسې مينه لري لکه کفار او مرتدين چې ژوند سره مينه لري، داسې نسل چې دنيا ته يې طلاق ورکړي او د الله تعالی په وعدو او آخرت کې يې فکر دی، د شيخانو وينې او مړينه به په هغوی کې نور هم د جهاد په لار کلکيدل او دغچ هوډ پيدا کړي او هم به د کفارو سره په سختۍ خورا زيات مضبوط شي-باذن الله.